

Sygn. akt: **D 2/2018**

ORZECZENIE

dnia (...) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: radca prawny **Paweł Strzelec**

Sędziowie: radca prawny **Olimpia Marcewicz - sprawozdawca**
radca prawny **Joanna Klos-Czerwińska**

Protokolant: aplikant radcowski **Barbara Olech**

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Huberta Ząbka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...)r.,

sprawy radcy prawnego (...), urodzonego dnia (...)r. w (...), syna (...) i (...), zamieszkałego ul. (...), (...)

obwinionego o to, że:

- I.** w okresie od dnia (...)r. do dnia (...)r. pomimo wezwania przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) w sprawie sygn. akt VI Ns (...) do uzupełnienia pod rygorem odrzucenia braków formalnych apelacji, wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, braków tych nie uzupełnił, czym doprowadził do odrzucenia apelacji przez Sąd, zamykając tym samym mocodawcy drogę odwoławczą od postanowienia z dnia (...)r. w sprawie o rozgraniczenie sygn. akt VI Ns (...),

tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.)

- II.** w dniu (...) r., tj. na dzień przed upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, wypowiedział wobec Sądu pełnomocnictwo swojej klientce, przy czym nie powiadomił jej o tym fakcie, jak również zaniechał obowiązku działania za stronę przez okres dwóch tygodni licząc od dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa nie będąc zwolnionym z tego obowiązku oraz nie zapewniając mocodawcy pomocy innej osoby w tym zakresie,

tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 94 § 2 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.2014.101 ze zm.), art. 22 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 ust.1 i 2 i art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

uznaje obwinionego radcę prawnego (...) winnym tego, że:

- I.** w okresie od dnia (...)r. do dnia (...)r. pomimo wezwania przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) w sprawie o sygn. akt VI Ns (...) do uzupełnienia pod rygorem odrzucenia braków formalnych apelacji, wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, braków tych nie uzupełnił, czym doprowadził do odrzucenia apelacji, zamykając tym samym pokrzywdzonej drogę odwoławczą od postanowienia wydanego w dniu (...) r. w sprawie o rozgraniczenie, sygn. akt VI Ns (...), z tym że kwalifikuje czyn obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.)

i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 w zw. z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) wymierza radcy prawnemu (...) karę nagany;

- II.** w dniu (...) r., tj. na dzień przed upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, złożył wobec Sądu oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa swojej klientce, przy czym nie powiadomił jej o tym fakcie, z tym że kwalifikuje czyn obwinionego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.)

i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 w zw. z art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) wymierza radcy prawnemu (...) karę upomnienia;

- III.** na podstawie art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) za czyny wymienione w pkt I i II wymierza karę łączną nagany;

- IV.** na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego zasądza od obwinionego radcy prawnego (...) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 1.331 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta trzydzieści jeden złotych).

Przewodniczący
Paweł Strzelec

Członkowie
Olimpia Marcewicz

Joanna Kłos-Czerwińska

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez (...), w dniu (...)r. skargi do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, prowadzone było dochodzenie dyscyplinarne w sprawie podejrzenia popełnienia przewinień dyscyplinarnych przez radców prawnych (...) oraz (...). Dnia (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygn. akt: RD-(...), przeciwko obu radcom prawnym, które następnie zostało zaskarżone przez (...). Po rozpoznaniu odwołania Skarżącej, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (**dalej w skrócie: 'Okręgowy Sąd Dyscyplinarny'**), postanowieniem z dnia (...)r. utrzymał w mocy postanowienie o umorzeniu postępowania w stosunku do radcy prawnego (...) oraz uchylił zaskarżone postanowienie w stosunku do radcy prawnego (...) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Ponownym rozpoznaniem zostały objęte:

1/ zarzut popełnienia przez (...) przewinień dyscyplinarnych, które polegało na tym, że w okresie od dnia (...)r. do dnia (...)r. pomimo wezwania przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) w sprawie sygn. akt VI Ns (...) do uzupełnienia pod rygorem odrzucenia braków formalnych apelacji, wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, braków tych nie uzupełnił, czym doprowadził do odrzucenia apelacji przez Sąd, zamykając tym samym mocodawcy drogę odwoławczą od postanowienia z dnia (...)r. w sprawie o rozgraniczenie sygn. akt VI Ns (...) (tj. przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.)

2/ zarzut popełnienia przez (...) przewinień dyscyplinarnych, które polegało na tym, że w dniu (...) r., tj. na dzień przed upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, wypowiedział wobec Sądu pełnomocnictwo swojej klientce, przy czym nie powiadomił jej o tym fakcie, jak również zaniechał obowiązku działania za stronę przez okres dwóch tygodni licząc od dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa nie będąc zwolnionym z tego obowiązku oraz nie zapewniając mocodawcy pomocy innej osoby w tym zakresie (tj. przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 94 § 2 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.2014.101 ze zm.), art. 22 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 ust.1 i 2 i art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

W toku dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał w dniu (...)r. obwinionego radcę prawnego (...), który nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień w dniu przesłuchania. Postanowieniem z dnia (...)r., w sprawie sygn. akt: RD-(...), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zamknął dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...), a następnie w dniu (...)r. skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wnioski o jego ukaranie.

We wniosku o ukaranie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego sformułował dwa zarzuty. Po pierwsze zarzucił Obwinionemu, że w okresie od dnia (...)r. do dnia (...)r. pomimo wezwania przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) w sprawie sygn. akt VI Ns (...) do uzupełnienia pod rygorem odrzucenia braków

formalnych apelacji, wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, braków tych nie uzupełnił, czym doprowadził do odrzucenia apelacji przez Sąd, zamykając tym samym mocodawcy drogę odwoławczą od postanowienia z dnia (...)r. w sprawie o rozgraniczenie sygn. akt VI Ns (...) (przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.). Po drugie zarzucił Obwinionemu, że w dniu (...) r., tj. na dzień przed upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, wypowiedział wobec Sądu pełnomocnictwo swojej klientce, przy czym nie powiadomił jej o tym fakcie, jak również zaniechał obowiązku działania za stronę przez okres dwóch tygodni licząc od dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa nie będąc zwolnionym z tego obowiązku oraz nie zapewniając mocodawcy pomocy innej osoby w tym zakresie (przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 94 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, art. 22 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 ust.1 i 2 i art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

Na rozprawie w dniu (...)r. Rzecznik Dyscyplinarny podtrzymał wnioszek o ukaranie i wniósł: w zakresie zarzutu z punktu pierwszego wniosku o ukaranie - o ukaranie Obwinionego karą nagany, co do zarzutu z punktu drugiego - o ukaranie Obwinionego karą nagany.

Obwiniony przyznał się na rozprawie do zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych i złożył wyjaśnienia. Między innymi stwierdził, że zgodził się na udzielenie mu przez (...) pełnomocnictwa głównego na prośbę kolegi, radcy prawnego (...), który potem jako pełnomocnik substytucyjny samodzielnie zajmował się sprawą; wszelka korespondencja z sądem była kierowana wyłącznie do pełnomocnika substytucyjnego. Obwiniony podkreślił, że z klientką nie miał żadnego kontaktu. Stwierdził, że współpracował z r. pr. (...) kilka lat, jeszcze jak był aplikantem, pomagał mu zawodowo, że są kolegami jeszcze ze studiów. Kiedy otrzymał, po kilku latach, wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji, skontaktował się z pełnomocnikiem substytucyjnym, który obiecał, że wszystko załatwi i zapewniał, że gdyby coś się wydarzyło w tej sprawie nagannego, to on to bierze na siebie. Obwiniony przyznał, że „zamiast zachować czujność ja zaufałem (...)”. Stwierdził, że obecnie rozumie, że po otrzymaniu wezwania z sądu, choć nie miał ani adresu, ani telefonu do mocodawczyni, to powinien był próbować się z nią skontaktować. W piśmie, które przesłał do sądu (...)r. chodziło mu o to, że po otrzymaniu korespondencji z sądu zrozumiał, że jego wypowiedzenie pełnomocnictwa, które – jak twierdzi - przekazał r.pr. (...) w (...)r. i które miało być przez niego złożone w sądzie, najprawdopodobniej nie wpłynęło do sądu i do klientki, więc ja je ponowił. Chodziło mi o to, żeby sąd wiedział, że ja już nie jestem pełnomocnikiem.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarly ustalił następujący stan faktyczny:

Radca prawny (...), był pełnomocnikiem pokrzywdzonej (...), na podstawie pełnomocnictwa udzielonego w dniu (...)r. do reprezentowania jej w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości, sygn. akt: VI Ns (...), zawisłej przed Sądem Rejonowym w (...), VI Zamiejskowy Wydział Cywilny, z siedzibą w (...). Dnia (...)r. Obwiniony udzielił pełnomocnictwa substytucyjnego do prowadzenia tej sprawy radcy prawnemu (...), który od tej chwili sprawą się zajmował.

W dniu (...)r. radca prawny (...) otrzymał odpis postanowienia sądu z dnia (...)r. o

rozgraniczeniu nieruchomości wraz z uzasadnieniem, po czym w dniu następnym podczas osobistego spotkania z (...), poinformował ją, że nie widzi podstaw do wniesienia apelacji i że nie będzie się już zajmował tą sprawą. Warto w tym miejscu podkreślić, że z treści pełnomocnictwa substytucyjnego wynika, iż obejmowało ono umocowanie radcy prawnego (...) do zastępowania Pokrzywdzonej jedynie przed sądem pierwszej instancji, a zatem nie był on uprawniony do sporządzenia i wniesienia apelacji.

(...) sporządziła i wniosła apelację osobiście w dniu (...)r. W tym samym dniu do Sądu Rejonowego w (...), VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) wpłynęło pismo procesowe radcy prawnego (...) z informacją, że w dniu (...)r. wypowiedział pełnomocnictwo substytucyjne, zaś (...) zwolniła go z obowiązku działania w sprawie, poczynwszy od dnia (...)r. W piśmie procesowym datowanym na dzień (...)r. (...) poinformowała Sąd, że w dniu (...) otrzymała pisemne oświadczenie radcy prawnego (...) o wypowiedzeniu jej pełnomocnictwa.

Zarządzeniem z dnia (...)r., radca prawny (...), jako pełnomocnik (...), został wezwany do uzupełnienia braków formalnych apelacji wyszczególnionych w wezwaniu oraz do uiszczenia brakującej opłaty od apelacji w terminie 7 dni od dnia odroczenia wezwania pod rygorem odrzucenia apelacji (k. 55). Wezwanie doręczono Obwinionemu w dniu (...)r. (k.51-52).

W dniu (...)r. do Sądu Rejonowego w (...), VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) wpłynęło pismo procesowe radcy prawnego (...), w którym wskazał, że nie ma kontaktu z (...), nie prowadzi jej sprawy i nie zajmował się nią osobiście. W piśmie dalej stwierdził, że na wypadek, gdyby sąd uznał, że wypowiedzenie pełnomocnictwa substytucyjnego przez radcę prawnego (...) nie odniosło skutku wobec jego osoby, to dodatkowo składa oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa głównego wobec (...). W odpowiedzi na wezwanie Przewodniczącego Wydziału do wyjaśnienia, z jaką datą dotarło do (...) oświadczenie radcy prawnego (...) o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, Obwiniony skierował do sądu pismo, w którym wskazał, że do wypowiedzenia pełnomocnictwa (...) doszło w (...)r., kiedy radca prawny (...) wypowiedział jej pełnomocnictwo substytucyjne.

Wobec nieuzupełnienia braków formalnych postanowieniem z dnia (...)r. Sądu Rejonowy w (...), VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) odrzucił apelację.

Powyższy stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego w sprawie materiału faktycznego i dowodowego. W szczególności Sąd oparł się na wyjaśnieniach Obwinionego oraz dowodach z dokumentów w postaci: postanowienia SR w (...) z dnia (...)r. o odrzuceniu apelacji (k. 2–4), pełnomocnictwa procesowego ogólnego z dnia (...)r. (k. 29), pełnomocnictwa substytucyjnego z dnia (...)r. (k. 30), zażalenia (...) z dnia (...)r. na postanowienie o odrzuceniu apelacji (k. 32–35), pisma (...) z dnia (...)r. (k. 39), pisma r. pr. (...) z dnia (...)r. do SR w (...) (k. 41), pisma (...) z dnia (...)r. do SR w (...) (k. 44), zarządzenia sędziego z dnia (...)r. (k. 48), pisma r. pr. (...) do SR w (...) (k. 50), potwierdzenia odbioru wezwania przez r. pr. (...) (k. 51–52), wezwania z dnia (...)r. do uzupełnienia braków formalnych apelacji (k. 55), zarządzenia sędziego z dnia (...)r. (k. 60), wypowiedzenie pełnomocnictwa przez r.pr. (...) z dnia (...)r. (k. 66), wydruk mail'a z dnia (...)r. od (...) do r. pr. (...) (k. 228), wydruk mail'a z dnia (...)r. od r. pr. (...) do (...) (k. 230), wydruk mail'a z dnia (...)r. od r. pr. (...) do (...) (k. 231), wydruk mail'a z dnia (...)r. od r. pr. (...) do r. pr. (...) (k. 234), wezwanie Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...)r. do dostarczenia korespondencji mail'owej (k. 236).

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela trafność zarzutu sformułowanego wobec radcy prawnego (...) w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie, jednak zarzut sformułowany w punkcie drugim tego wniosku pozostaje uzasadniony tylko częściowo.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał Obwinionego radcę prawnego (...) winnym tego, że w okresie od dnia (...)r. do dnia (...)r. pomimo wezwania przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w (...) w sprawie o sygn. akt VI Ns (...) do uzupełnienia pod rygorem odrzucenia braków formalnych apelacji, wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, braków tych nie uzupełnił, czym doprowadził do odrzucenia apelacji, zamykając tym samym pokrzywdzonej drogę odwoławczą od postanowienia wydanego w dniu (...)r. w sprawie o rozgraniczenie, o sygn. akt VI Ns (...), z tym że zakwalifikował czyn obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

Fakt dopuszczenia się przez Obwinionego wyżej opisanego przewinienia dyscyplinarnego nie budzi wątpliwości, nie tylko ze względu na oświadczenie Obwinionego, który przyznał się do jego popełnienia, ale również ze względu na zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Dowody te potwierdzają fakt oraz datę doręczenia Obwinionemu wezwania do usunięcia braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...) (*wezwanie z dnia (...)r. do uzupełnienia braków formalnych apelacji - k. 55 oraz potwierdzenie odbioru wezwania przez Obwinionego - k. 51,52*). Z dowodów tych wynika również, że w okresie od (...) do (...)r. Obwiniony pozostawał pełnomocnikiem (...), o czym świadczy treść udzielonego mu w (...)r. pełnomocnictwa oraz brak informacji o jego skutecznym wypowiedzeniu. Z wyjaśnień Obwinionego wynika, że poza przekazaniem pełnomocnikowi substytucyjnemu kopii wezwania do usunięcia braków formalnych apelacji, nie podjął żadnych innych działań zmierzających do usunięcia tych braków i zapewnienia mocodawcy możliwości weryfikacji orzeczenia sądu w toku instancji. Takie zachowanie narusza wynikający z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązek każdego radcy prawnego do wykonywania czynności zawodowych m.in. z należytą starannością.

Wymierzając Obwinionemu za powyższy czyn karę nagany Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, że niezachowanie należytej staranności przy wykonywaniu czynności zawodowych przez Obwinionego miało bezpośredni negatywny wpływ na interesy Pokrzywdzonej. Sąd miał jednak na względzie okoliczność, że Obwiniony działał w zaufaniu do innego profesjonalnego pełnomocnika i zarazem wieloletniego współpracownika Obwinionego, który choć złożył wcześniej oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa substytucyjnego (o czym radca prawny (...) wiedział), to jednak zobowiązał się załatwić sprawę wezwania do usunięcia braków formalnych apelacji, bez angażowania Obwinionego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, decydując o wymiarze kary, miał również na uwadze, że Obwiniony od czasu udzielenia pełnomocnictwa nie zajmował się sprawą pokrzywdzonej, nie miał z nią kontaktu, ani nawet wiedzy o jej adresie, czy numerze telefonu, choć zarazem informacje te mógł łatwo uzyskać od radcy prawnego (...). Przy wymiarze kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał również na względzie, że Obwiniony przyznając się do zarzucanego mu czynu na rozprawie w dniu (...)r., wyraził skruchę i oświadczył, że żałuje swoich zaniedbań.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona kara nagany jest karą adekwatną do popełnionego czynu, jego skutków oraz okoliczności popełnienia oraz powinna przyczynić się do zapobieżenia popełnieniu przez obwinionego radcę prawnego podobnych czynów w przyszłości. Ponadto odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a

jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał Obwinionego również za winnego tego, że w dniu (...) r., tj. na dzień przed upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji wniesionej osobiście przez (...), której był wówczas pełnomocnikiem, złożył wobec Sądu oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa swojej klientce, przy czym nie powiadomił jej o tym fakcie, z tym że zakwalifikował czyn Obwinionego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

We wniosku o ukaranie zarzutem wskazanym w punkcie drugim objęto także zaniechanie przez Obwinionego działania za stronę przez okres dwóch tygodni licząc od dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa, nie będąc zwolnionym z tego obowiązku oraz nie zapewniając mocodawcy pomocy innej osoby w tym zakresie (art. 94 §2 Kodeksu postępowania cywilnego, dalej w skrócie 'k.p.c.'). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał jednak, że takiego zachowania nie można Obwinionemu przypisać w sytuacji, gdy nie doszło do skutecznego wypowiedzenia pełnomocnictwa udzielonego przez (...). Co prawda Obwiniony zmierzał do dokonania takiej czynności, lecz takiego efektu nie osiągnął. Chociaż oświadczenie o wypowiedzeniu sformułował w piśmie procesowym datowanym na (...)r., to jednak oświadczenie woli staje się skuteczne dopiero, gdy dojdzie do adresata w taki sposób, że może zapoznać się z jego treścią (art. 61 §1 Kodeksu cywilnego). Materiał procesowy zgromadzony w postępowaniu dyscyplinarnym nie pozwala przyjąć, że oświadczenie Obwinionego o wypowiedzeniu pełnomocnictwa doszło do (...) przed upływem terminu do uzupełnienia braków formalnych apelacji.

W myśl art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej w skrócie: 'u.r.p.') radca prawny radca prawny, wypowiadając pełnomocnictwo, obowiązany jest wykonać wszystkie niezbędne czynności, aby okoliczność ta nie miała negatywnego wpływu na dalszy tok prowadzonych przez niego spraw. Z art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej w skrócie: KERP) wynika zaś, że radcy prawnemu wolno zrezygnować z przyjętego zlecenia w taki sposób, by klient dla ochrony własnych interesów mógł skorzystać z pomocy prawnej innej osoby. Wreszcie art. 6 ust. 1 i 2 KERP stanowi, że Radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, a ponadto obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych.

Obwiniony dokonał czynności, mających na celu wypowiedzenie pełnomocnictwa na dzień przed upływem terminu do usunięcia braków formalnych apelacji oraz nie poinformował o tym swojej mocodawczyni, co negatywnie wpłynęło na tok prowadzonej przez niego sprawy. Mając świadomość, że radca prawny (...) wypowiedział pełnomocnictwo substytucyjne, nie zrobił niczego, co pozwoliłoby (...) na skorzystanie z pomocy prawnej innej osoby niż on sam. Podejmując zatem czynności zmierzające do wypowiedzenia pełnomocnictwa, nie usiłował zarazem dokonać jakiejkolwiek czynności, która pozwalałaby na realizację obowiązków radcy prawnego wynikających z cytowanych powyżej przepisów, co przesądza kwestię niezachowania przez Obwinionego należytej staranności i potwierdza naruszenie obowiązku zachowania godności zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych. O braku należytego poszanowania godności zawodu przez Obwinionego świadczy między innymi sposób, w jaki Obwiniony usiłował dokonać wypowiedzenia pełnomocnictwa wobec (...) oraz treść pisma procesowego Obwinionego datowanego na dzień (...)r.

Co prawda, składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu (...)r. Obwiniony stwierdził: „W czerwcu, gdy spotkałem się z (...) powiedział mi, że ma problemy z klientką. Najprawdopodobniej finał rozmowy był taki, że kończył sprawę z klientką, więc za chwilę, nie tego samego dnia przekazałem mu dokument z wypowiedzeniem. To co sporządziłem w czerwcu i dałem mu nie trafiło do sądu jak się później okazało. Stwierdzając w piśmie do sądu z (...) roku, że moje pełnomocnictwo wygasło z chwilą wypowiedzenia pełnomocnictwa substytucyjnego, ja miałem na myśli naszą rozmowę z mecenasem (...) z (...) roku oraz fakt, że on wypowiadając własne pełnomocnictwo doręczy i moje wypowiedzenie pełnomocnictwa. Nie doręczyłem wypowiedzenia osobiście klientce, bo była to faktycznie klientka (...). Ponadto, nie miałem z nią kontaktu i zaufałem koledze. Pochopnie zakładałem, że (...) dopełni tego o co go prosiłem i do czego go zobowiązałem. Nie próbowałem zasugerować sądowi w piśmie z (...) roku, że z chwilą wygaśnięcia pełnomocnictwa substytucyjnego wygasło również moje główne pełnomocnictwo. Patrząc z perspektywy czasu mogę stwierdzić, że sformułowanie zawarte w piśmie z (...) roku o wygaśnięciu mojego pełnomocnictwa i powiązanie go z wypowiedzeniem pełnomocnictwa substytucyjnego było sformułowaniem niefortunnym.”

Powyższym wyjaśnieniom Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dał jednak wiary w zakresie, w jakim Obwiniony twierdzi, że nie próbował „zasugerować sądowi w piśmie z (...) roku, że z chwilą wygaśnięcia pełnomocnictwa substytucyjnego wygasło również moje główne pełnomocnictwo”. Przeczy temu treść pisma, którego brzmienie nie nasuwa wątpliwości, że intencja Obwinionego była odwrotna, niż twierdzi w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie. Świadczy o tym dalsze zawarte w piśmie stwierdzenie: „w sytuacji, gdy tut. Sąd uzna takie działanie pełnomocnika substytucyjnego za niewystarczające co do mojej osoby, to w niniejszym piśmie dodatkowo składam oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa głównego wobec Mocodawczyni (...)”. Warto również zauważyć, że w piśmie, o którym mowa, ani razu nie wspomniano o tym, że Obwiniony jeszcze w (...)r. złożył pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa (...), które jednak nie doszło do jej rąk.

Wymierzając Obwinionemu za powyższy czyn karę upomnienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na względzie, że kara ta należy do najłagodniejszych kar dyscyplinarnych określonych w art. 65 ust. 1 u.r.p., a zatem powinna być stosowana z rozwagą i przy lżejszych przewinieniach dyscyplinarnych, zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym. Do takiej kategorii trzeba zaliczyć czyn, którego dopuścił się radca prawny (...), który próbował (nieudolnie) wypowiedzieć pełnomocnictwo (...) tuż przed upływem terminu do uzupełnienia braków formalnych apelacji. Zarazem nie podjął działań zmierzających do udzielenia (...) prawnego wsparcia w pilnej sprawie zapobieżenia odrzuceniu apelacji, za wyjątkiem przesłania kopii wezwania sądowego do byłego pełnomocnika substytucyjnego, lecz zaniedbał upewnienia się, czy interesy Pokrzywdzonej zostały należycie zabezpieczone. Przy wymiarze kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał również na względzie, że Obwiniony przyznając się do zarzucanego mu czynu na rozprawie w dniu (...)r., wyraził skruchę i oświadczył, że żałuje swoich zaniedbań. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona kara upomnienia jest karą adekwatną do popełnionego czynu, jego skutków oraz okoliczności popełnienia oraz powinna przyczynić się do zapobieżenia popełnieniu przez obwinionego radcę prawnego podobnych czynów w przyszłości. Ponadto odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego.

Wymierzenie kary łącznej uzasadnia art. 65¹ ust. 1 u.r.p., który stanowi, że w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Zgodnie zaś z art. 65¹ ust. 2 pkt 1 u.r.p. przy orzekaniu kary łącznej stosuje się zasadę, że w razie orzeczenia kary

upomnienia i nagany wymierza się łączną karę nagany;

W zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie obciążenia kosztami postępowania dyscyplinarnego Sąd wziął pod uwagę koszty związane z posiedzeniami Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego oraz koszty doręczeń pism w rozpoznawanej sprawie - w łącznej wysokości 1.331,00 zł.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak na wstępie.

POUCZENIE:

Na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1870 z późn. zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący
Paweł Strzelec

Sędziowie
Olimpia Marcewicz

Joanna Kłos-Czerwińska